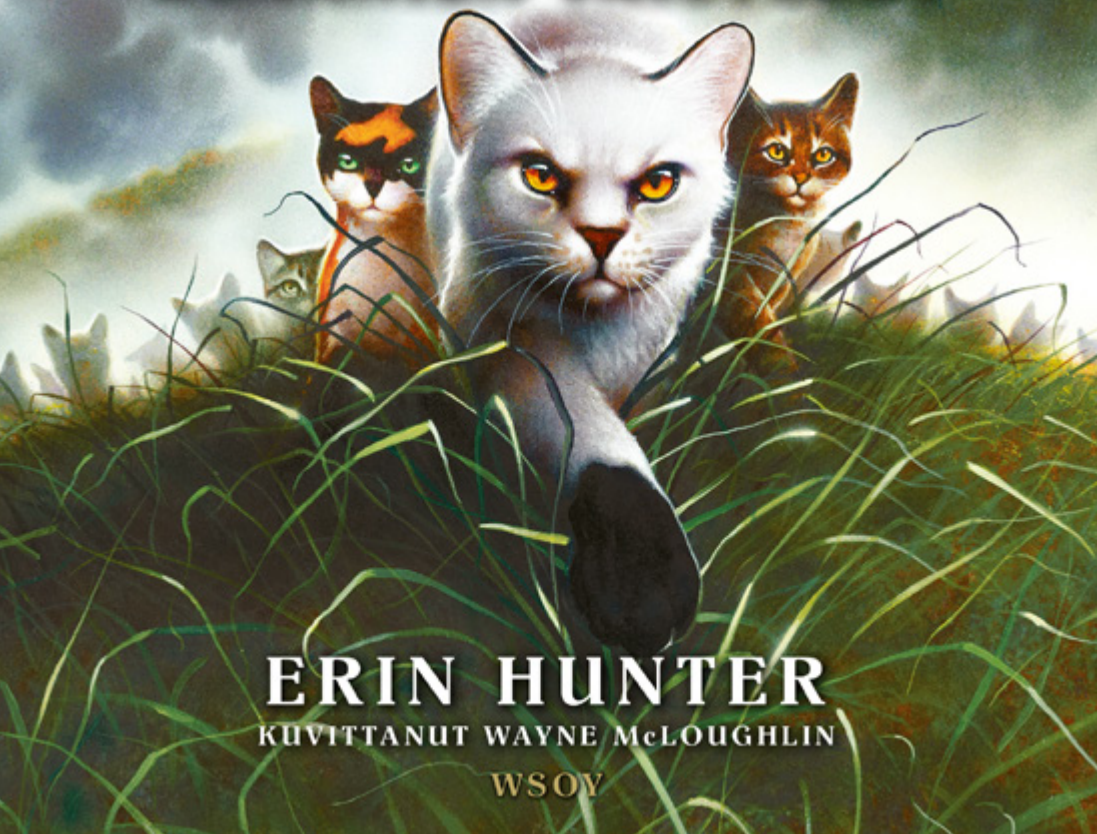

SOTURI- KISSAT

KLAANIEN KIRJAT

KLAANIEN TAISTELUT

ERIN HUNTER

KUVITTANUT WAYNE McLOUGHLIN

WSOY

Englanninkielinen alkuteos

WARRIORS, FIELD GUIDE: BATTLES OF THE CLANS

Originally published by HarperCollins Children's Books under the title

WARRIORS, FIELD GUIDE: BATTLES OF THE CLANS

Text copyright © Working Partners Limited 2010

Series created by Working Partners Limited

Illustrations copyright © Wayne McLoughlin 2010

Cover illustrations copyright © Wayne McLoughlin 2010

Used by permission of HarperCollins Publishers

Taitto: Sisko Honkala

Kannen Soturikissat-logo: Mikko Valtavaara

Suomenkielinen laitos © Nana Sironen ja WSOY 2023

Werner Söderström Osakeyhtiö

Suomennos ilmestynyt aiemmin Art Housen kustantamana 2021

ISBN 978-951-0-49699-2

Painettu EU:ssa

*Williamille ja Oliverille, kahdelle mainiolle pojalle
Erityiskiitokset Victoria Holmesille*

SISÄLLYS

JOHDANTO: TULI SUONISSAMME	7
OSA YKSI: TEKNIIKAT JA STRATEGIAT	11
MYRSKYKLAANI	13
Vatukkakynnen tervetuliaissanat	14
Eriytyinen taistelutaktiikka: Kimalaistassu oppii salamaniskun	16
Tomutassu kertoo: Varjoja metsässä	21
VARJOKLAANI	31
Pihlajakynnen tervetuliaissanat	32
Eriytyinen taistelutaktiikka: Tiikerisydän opettaa yöväijytyksen	34
Mustatähti kertoo: Väijytys järven rannassa	40
JOKIKLAANI	49
Ruokoviiksen tervetuliaissanat	50
Eriytyinen taistelutaktiikka: Kaislatassun loiskaus	52
Raetähti kertoo: Menetetyt pennut	61
TUULIKLAANI	73
Saarnijalan tervetuliaissanat	74
Seittijalka kertoo: Kadonneen kaivajan tarina	79
Kanervahäntä kertoo: Kaivamisen kadonnut taito	84
TAIVASKLAANI	87
Pöllötähden tervetuliaissanat	88
Eriytyinen taistelutaktiikka: Varpustassu selittää taivaspudotuksen	90
Pilvimyrsky kertoo: Opetus varasteleville kotikisuille	96

OSA KAKSI: KIERROS TAISTELUKENTILLÄ	105
JÄRVIREVIIRIT	107
METSÄREVIIRIT	113
OSA KOLME: KUULUISIA TAISTELUITA	119
KOKOONTUMINEN	121
Loikkahäntä kertoo: Armon aika	123
Yökuiske kertoo: Kulkukissan tarina	130
Harmaaraita kertoo: Taistelu kettuja vastaan	136
OSA NELJÄ: TAISTELUN TUOKSINASSA	145
PITKÄ PERINNE	147
Valkosiipi kertoo: Ensimmäinen taisteluni	149
Hiiriturkki kertoo: Karkuri	159
Setrisydän kertoo: Pällikkö, joka pyrki rauhaan	166
OSA VIISI: TAISTELUN SEURAUKSET	177
SETRISYDÄMEN VIIMEINEN MUISTUTUS	179
Voitokas klaani	181
Lyöty klaani	185
LOPUKSI: YKSITÄHDEN HYVÄSTIT	190

JOHDANTO: TULI SUONISSAMME

HEI, SAARNIJALKA, keitäs siinä on? Pari nummelta löytynyttä kiertolaista? Ja halusivat tavata minut? No, tuo heidät pesääni, niin vilkaistaan. Te ette taida olla klaanikissoja? En tunnista hajuanne – ja siinä tuntuu häivä kotikisua, ellen ihan väärässä ole. Älkää näyttäkö noin säikähtänyttä naamaa. Emme me oikeasti vuoraa vuoteitamme kotikisujen luilla. Näettekö?

Sammalilla vain ja höyhenillä. Luiden päällä on aivan liian epämukavaa maata.

Minä olen Yksitähti, Tuuliklaanin päällikkö. Ja tämä on Tuuliklaanin leiri.

Te taidatte haluta kuulla klaanikissan elämästä. Ja siitä laista, joka liittää meidät yhteen ja antaa meille rohkeutta selvitä hengissä, kokoontumisista, joissa tapaamme toisiamme rauhanomaisesti täydenkuun ohimenevänä hetkenä, vaihdamme kieliä ja näkemyksiä ja kuulumisia. Ja taisteluista – aivan, taisteluista. Näen silmienne kiillosta, että se kiinnostaa teitä eniten: neljän klaanin verinen menneisyys, mestarilta oppilaalle välitetyt taistelutaidot.

Jokainen nuori soturi haaveilee taisteluun lähtemisestä. Mikä olisi parempi tapa todistaa uskollisuutensa klaanilleen kuin vaarantaa oma nahkansa? Ja mikä parempi tilaisuus saavuttaa itselleen kunniaa? Suurimmat soturit muistetaan kaikissa klaaneissa, ja esi-isät tähdissä kunnioittavat heitä.

Älkää kuitenkaan luulko, että soturikissat himoitsevat vain verenvuodatusta, sotaalvahduksen aiheuttamia väristyksiä ja loputtomien taisteluiden huumaa. Elämässämme on paljon muutakin kuin taistelua. Elämme palvelukseemme klaaniamme kaikin tavoin: pyydystämällä tuoresaalista, rakentamalla turvallisia pesiä suojaksi kuningattarille ja pennuille, maksamalla velkamme klaaninvanhimmillemme hoitamalla heitä ennen kuin he liittyvät Tähtiklaaniin. Katsokaa ympärillenne: kukaan ei vuoda verta tai nilkuta taisteluvammojen takia; turkit ovat sileinä eivätkä vihaisesti pörhöllään; ilmassa eivät raikaa hurjat ulvaisut, ainoastaan pentujaan imettävien kuningattarien kehräys ja tarinoivien klaaninvanhimprien mörinä.

Ai mitä? Että olenko minä *tappanut* kissaa taistelussa? Mikä kysymys! Teillä on vielä paljon opittavaa soturikissojen

tavoista. Soturilaissa sanotaan: *Kunniallisen soturin ei tarvitse tappaa muita kissoja voittaakseen taistelunsa*. Voitto voidaan saada verta vuodattamatta.

Taisteluun lähteminen on vaikein päätös, minkä klaanipäällikkö voi tehdä. Jos lähetän soturini taistelemaan toista klaania vastaan, se tekee minulle kipeämpää kuin mikään nahkaani repivä kynsi tai hammas. Taistelu on vihoviimeinen vaihtoehto, ja minä, niin kuin kaikki klaanipäälliköt, teen kaikkeni välttääkseni soturieni tai toisen klaanin soturien veren vuodattamista.

Tulkaa mukaan, kotikisut; vien teidät käymään jokaisella reviiirillä ja esittelen teidät muille klaaneille, toisinaan liittolaisille, toisinaan vihollisille, niin saatte tietää lisää klaanien taisteluista. Teidän onneksenne klaanien välillä vallitsee nyt rauha. Huomisiltana on kokoontuminen, joten monet lepäävät ennen valvomista myöhään ja pitkää matkaa saarelle.

Muistakaa kuitenkin, että meillä on kynnet ja hampaat syystä, ja minun soturini ovat yhtä urheita ja taitavia kuin muutkin. Kun puhumisen aika on ohi, taistelu voi olla ainoa vaihtoehto. Ja turha luulla, ettei Tuuliklaanin kissoja kannattaisi pelätä, kun kajahtaa sotahuuto: *Soturit, hyökkäykseen!*

OSA YKSI:
TEKNIIKAT JA
STRATEGIAT

MYRSKYKLAANI

Tietoa Myrskyklaanista

Päällikkö: Tulitähti

Varapäällikkö: Vatukkakynsi

Parantaja: Närhisulka

Saalistusreviiri: metsä

Leiri: kivinotko

Erityinen taistelutaito: taisteleminen tiheässä
aluskasvillisuudessa

VATUKKAKYNNEN Tervetuliaissanat

YKSITÄHTI? ONKO JOKIN VIALLA? Keitä seuralaisesi ovat? Ai, pari uteliasta kotikisua. Tervetuloa Myrskyklaaniin. Meidän leirimme on tuon piikkipensasrivin takana, kivisten jyrkenteiden suojassa. Valitan, etten kutsu teitä sisään. Minulla on ainoastaan teidän sekä Yksitähden sana siitä, ettette ole tulossa urkkimaan enempää kuin me haluamme kertoa.

Tekö haluatte kuulla Myrskyklaanin taistelutaktiikoista? No, katsokaa ympärillenne. Huomatkaa rönsyävät karhuvatukkapensaat ja saniaiset, jotka peittävät näkyvyyden. Me pidämme niitä mahdollisuuksina naamioitua ja aiheuttaa vihollisessa hämmennystä, kun loikkaamme kimppuun joka suunnalta. Meidät on koulutettu taistelemaan käpälä käpälää vastaan ahtaissa paikoissa, joissa tunkeilijoilla ei ole pakotietä. Osaamme kiepahtaa ympäri hännän käänteessä, saada voimaa iskuun silloin kun käpälää mahtuu tuskin vetämään taakse ja loikkaamaan ilman vauhtia samalla kun vihollinen yrittää vaivalloisesti kääntyä.

Tulitähhti on alkanut pitää koulutustuokioita myös puissa, joten osaamme loikkia oksalta oksalle kuin oravat ja pudottautua vihollistemme päähän silloin kun he yrittävät vielä löytää jälkiämme maasta.

Metsä on erinomainen paikka taistella. Täällä me hiomme vaanimistaitojamme, kykyämme hiipiä saaliin kimppuun huomaamatta ja hyökätä yhdellä armottomalla, tehokkaalla loikalla.

Tekö haluatte tietää Myrskyklaanin *parhaan* taistelutaktiikan? *Parhaan*? No, paljastamatta liikaa voin sanoa, että jokainen Myrskyklaanin oppilas haluaa innolla oppia *salamaniskun*. Aivan kuin oikea salama, se on suoraviivainen, nopea ja tappava. Eikö ole vähän niin kuin ilmiselvää, että Myrskyklaani pystyy nostattamaan myrskyn, vai kuinka?

ERITYINEN TAISTELUTAKTIKKA: KIMALAISTASSU OPPU SALAMANISKUN

»HEI! TE SIELLÄ! Odottakaa kunhan kuulette mitä me teimme tänään harjoituksissa!» Kimalaistassu pelmahti piikkipensai-
kon läpi ja pinkoi pitkin auringon paahtamaa maata aina sille
seljapensaalle, jonka alla Myrskyklaanin vanhukset nukkui-
vat. Kaksi oppilasta, Kyyhkytassu ja Murattitassu, loikoili
ulkosalla Leijonaroihun ja Sulon kanssa. Heidän vieressään
lojui tähteet hiirestä ja rastaasta edelleen lämpiminä ja hou-
kuttelevina, mutta Kimalaistassu oli niin pakahtumaisillaan
uutisiinsa, ettei häneen mahtunut yhtään ruokaa.

»Aiotko kertoa, vai onko meidän tarkoitus arvailla?» kysyi
Murattitassu.

Kimalaistassu räpäytti silmiään. »Hiiriviiksi ja Okakynsi
opettivat meille parhaan jutun ikinä! Se on eräänlainen hyök-
käys nimeltä *salamanisku*, ja se on ihan mieletön! Jos käyttää
sitä, ei voi mitenkään hävitä taistelua!»

Leijonaroihu tuhahti. »Taistelun voittamiseen tarvitaan
muutakin kuin yksi taktiikka», hän muistutti. »Mutta totta
kyllä: salamanisku on hyvä tunkeilijoiden häätämiseen, koska
se on nopea ja se yllättää vihollisen.»

»Ihan niin kuin salama!» Kimalaistassu myönsi. Hän huo-
masi, että Kyyhkytassu ja Murattitassu eivät tajunneet. »Se on
tällainen», hän selitti. »Te kaksi istutte tuossa» – hän ohjasi
heitä nenällään siirtymään kauemmas Leijonaroihusta ja Su-
lostasta – »ja olette tunkeutuvianne minun reviiirilleni.»

»Ollaankos mekin vihollisia?» kysyi Sulo, jota tuntui huvittavan.

»Ette, vaan te olette puita joiden taakse minä piiloudun. Ensin aion jäljittää vihollispartiota metsän läpi.»

Kyyhkytassu ja Murattitassu katselivat silmät suurina, kun Kimalaistassu kyyristyi toisten kissojen taakse ja lähti hiipimään eteenpäin vatsakarvat maata hipoen.

»Näytät siltä kuin vaanisit saalista!» Kyyhkytassu henkäisi.

Kimalaistassu kurkisti Sulon selän takaa. »Juuri niin minä teenkin. Ja minun saaliini olette *te!*» Hän painautui taas matalaksi ja astui askelen. »Teidän olisi pitänyt nähdä, kun Okakynsi näytti tämän liikkeen meille aamulla. Hän oli matalampana kuin käärmeen maha! Kukaan ei olisi voinut nähdä hänen tuloaan.»

»Teidän pitäisi tarkkailla joskus myös Hiekkamyrskyä», Leijonaroihu sanoi väliin. »Hän osaa jäljittää hiiren metsän toiselta laidalta.»

Kimalaistassu kurtisti hänelle kulmiaan. »Puut eivät puhu!» hän muistutti soturia. »Tämä on minun esitykseni.»

Leijonaroihu näpäytti Kimalaistassun lapaa hännällään. »Anteeksi!» hän kuiskasi.

Kimalaistassu pääsi Sulon nenän kohdalle ja kurkotti kaulaansa nähdäkseen Kyyhkytassun ja Murattitassun. Hän pysytteli edelleen matalana ja selitti: »Kun vihollinen on havaittu, hiivitään niin lähelle että pystytään melkein koskettamaan. Sitten odotetaan partion johtajan käskyä – äänetöntä merkkiä hännällä, tietenkin – ja *hyökätään!*» Hän ponnisti takatassuillaan ja syöksähti Sulon takaa. Hän osui Kyyhkytassun lonkkiin kynnet visusti piilossa ja keikautti naaraan sivuun. Sitten hän kiepahti ympäri, nousi takajaloilleen kohti Murattitassua ja iski ilmaa etukäpälillään.

»Siitäs saitte!» hän ulvahti.

Murattitassu liikautti korvaansa. »Ei sinusta ole metsän pelottavimmaksi soturiksi. Ethän sinä koskenutkaan miinuun!»

»Enhän minä pitäisi kynsiä sisällä, jos me olisimme oikeassa taistelussa, senkin hiirenaivo!» Kimalaistassu huomautti pudottautuessaan takaisin neljälle jalalle. »Purisin teitä ja raapisin teitä ja sivaltelisin takakynsillä kunnes anoisitte armoa!»

Leijonaroihu keskeytti hänet, kun Kyyhkytassun ja Murattitassun silmät levisivät entisestään. »Tämä puu rikkoo nyt vaitiololupauksensa ja huomauttaa, ettei uusille oppilaille saa aiheuttaa painajaisia», hän muistutti.

Kimalaistassu antoi karvojensa silottua. »No, tajusitte ajatuksen. Siinä isketään lujaa ja nopeasti, kaikki yhtä aikaa, ja aiheutetaan mahdollisimman paljon hämminkiä. Hiiriviiksi käski raapia vihollisen korvia, koska niistä vuotaa enemmän verta kuin mistään muualta, niin että näyttää siltä kuin tunkeilijat olisivat haavoittuneet pahemmin kuin ovatkaan. Ovelaa, eikö?»

Hän katseli toisia oppilaita voitonriemuisesti. Kyyhkytassu näytti edelleen säikähtäneeltä, mutta Murattitassu ei

ollut kovin vaikuttuneen näköinen. »Ei se ole mikään taiselutaktiikka», hän napisi. »Se on vain vihollisen kimppuun hyökkäämistä.»

»Hetkinen, te ette ole vielä kuulleet loppuosaa», Kimalaisassu sanoi. »Tämä on se todella nokkela osa. Ensimmäisen hyökkäyksen jälkeen partion johtaja antaa käskyn vetäytyä takaisin metsään. Vihollinen luulee, että olemme luovuttaneet! Mutta me emme juokse kauas. Pysymme hiljaa ja valppaina ja odotamme, että tunkeilijoiden huomio herpaantuu, kun he olettavat meidän kadonneen metsään nuolemaan haavojamme. He eivät odota meidän hyökkäävän uudelleen niin pian, eivätkä samaan paikkaan. Eihän salama koskaan iske kahta kertaa samaan paikkaan, vai kuinka?» Hän katseli yleisöään. »Eihän?» hän penäsi.

»Öö, ei, eihän se iske», Kyyhkytassu myönsi.

»Mutta tällä kertaa se iskeekin!» Kimalaistassu kajautti. »Heti kun vihollinen ei ole enää valppaana, me iskemme uudelleen, yhtä lujaa ja nopeasti kuin edellisellä kerralla, samassa muodostelmassa ja samoilla hyökkäysliikkeillä. Haa! Se on viimeinen asia, mitä ne vietävän variksenturkit osaisivat odottaa!» Hän loikkasi eteenpäin etutassut ojossa ja kuvitteli, miten vastustajat kavahtivat kauemmas.

»Iske kahdesti samaan paikkaan, niin viholliset pakenevat kauhuissaan tietäen, että meillä on voimaa hyökätä missä vain, milloin vain. Myrskyklaani tullaan tuntemaan *Salamaklaanina!*»

»SOTURIT, HYÖKKÄYKSEEN!«

Soturikissat kouluttautuvat suojelemaan reviirejään ja klaanitovereitaan hinnalla millä hyvänsä, ja taisteluissa jokainen klaani käyttää hyväkseen erityisominaisuuksiaan.

Tässä kirjassa varapäälliköt paljastavat klaaniensa taistelutapojen salat ja parhaat temput ja kertovat, miten soturit hyödyntävät kamppailuissa erilaisia maastoja. Mukana on myös lukuisia tarinoita soturikissojen historian kuuluisimmista taisteluista.

Klaanien kirjat ovat Soturikissat-erikoiskirjoja, joissa päästään kurkistamaan klaanikissojen salaisuuksiin, uskomuksiin ja elämään – maailmaan supersuosituksen sarjan takana.

